

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csütörtök

234. szám.

Pest, december 14. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Lapunkra előfizethetni jövő év január 1-től Budapesten házhozhordva félévre 5 ft, postán borítékban hatszor küldve 6 f pp.

Helyben egyedül a kiadóhivatalban fizethetni elő, vidéken minden posta hivatalnál.

Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasáhozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr pp. fizetnek.

Pest dec. 14.

— Heinrich János egy széles szuronnal el-látot jeles szerkezetű fegyvert tett le szerkeztői hivatalunkba, melyet mi rendeltetése helyére azonnal elküldöttünk.

Köszönet a hazafiúi ajánlatért, a haza nevében. —

— A posonyi lap szerint december 10. a mieink és az ellenség között, erős csatározás folyt.

Honvédeink Posony mellett a Dunán túl fekvő Grichenau irányában egy erős osztály határőrök-re bukkantak.

A támadók mi valánk, reggeli 10 órától, délutáni 4 óráig tartott tüzelés után, az ellenség visszavonult.

A posonyi várhegy, s a Dunapart, telve valának nézőkkel. Itt valának felállítva ágyúink is, mellyek a vizen keresztül lövöldözének, az ellenség sorai közé. Halottunk egy sincs. Nehéz sebesült van 6, könnyű 22.

— Ugyan azon lapszerént, a muszka czár egy iratot küldött Bécsbe, mellyben kinyilatkoztatja, hogy a Miklós huszárok, és Sándor gyalogok, mivel a magyar ügy mellé pártoltak, többé az ő és fenséges atya nevét ne viseljék, a tisztek pedig, kik orosz rendjeleket viseltek, ne próbálják többé azt viselni. (Rettenetes csapás! Hogy élnek meg már a szegény Alexanderek és Miklósok név nélkül, és orosz rendjel nélkül.)

Pest, december 14.

A magyar historia legünnepeltebb perczeit éljük. —

Az absolutismus elvégre kifejtette egész hadi

tervét. Országunk kilencz oldalról egyszerre meg van támadva.

Meg kell vallani, hogy az a kilencz igen szép szám. Tavaly ilyenkor kilencz restauratiót sem tartottunk volna egyszerre, s most ugyan annyi háborúnk van, még pedig olyan, mellyben ember halál is történhetik.

Nem árt azonban egy kissé elemezni ezen kilencz megtámadást. Mert különben a nagy szám könnyen megijeszíthetne.

Az első Windischgrätz herczeg, kinek serege Parendorfól kezdve Bécs alatt elhúzódva egész Angerig terjed, hol az éjszaki vasut először éri a mi határunkat. E sereg ellenében áll a magyar nemzet ifjuságának díszje, Görgei vezérlete alatt.

Mennyi emberből áll a mi seregünk, mennyiből az ellenségé, ugy nagyból tudva van. Annyi bizonyos, hogy azon olly roppantnak állított sereg november 31-től fogva vesztegel, s nem jött át határainkba.

A második Nugent general, ki a legujabb tudósítások szerint Vas megyébe tört be. Hanem ezt nem lehet új támadásnak nevezni. Csak új czimet adtak neki, mint a vidéki színészek szoktak tenni a kopott dramakkal, ha egy kis publicumot akarnak csinálni.

Nugent general eddig Varasdön állott. Perczel Mór a Mura partján sokkal erősb volt nála, s azért az ellenség Steyerbe lépett, s ott átkelven kényelmesen a Murán Hidegkútsál, Vas megye legalsóbb határpontján be jött az országba.

Midőn mi az este e bejövételnek hírért hallottuk, azon gondolatra jöttünk, hogy Nugent seregének rendeltetése az lesz, hogy Windischgrätz oldalát fedezze.

Nem ugy van. Nugent Hidvégtől a Muraszombat felé, egyenesen Perczel Mór ellen indult. Valószínűleg Burich s a többi 7 general Varasd fölől fogna tenni ugyanakkor támadást, ha Móríc barátunknak nem volna annyi esze, hirtelen Nugent elébe vonulni, s őt, mint még eddig mindig, megverje.

Hét nyolcz general egy táblabíró vezér ellen! A swarzelbeknél ugy tetemnek a generalok, mint nálunk az őrnagyok. De hisz épen nekik is ez a fő malheurjök.

Hurbannal a Görgeitől küldött sereg s Beniczki intézkedései; reméljük, csak elbánhatnak.

Schlik keményen dolgozik. Daczára annak, hogy Irányi Dániel biztos szerint a kárpáti szorosokon a madár sem jöhet által, mégis bent van s egymásután Barifát, Eperjest és Kassát elfoglalta, sőt a Közlöny szerint, tán már Miskolcz felé is vonul.

Kivánatos volna, hogy Schlik general e perczben, midőn e sorokat írjuk, elhagyva a tótágot,

Miskolcz felé közelednék. Mert hiszen attól ugy sem fél senki, hogy 8000 emberből álló külön tábor a fővárost e foglalhassa. Kossuth Schlik expeditioját reánk nézve egy jótékony fegyver-leszerungnak nevezi.

A közönség tudja már, hogy Schlik ellen Mészáros van hadparancsnokul kiküldve.

Mészáros igen népszerű ember, csak az egy hibája van, miszerint hiszi, hogy a jó generaloknak mindig ott kell lenni, hova az ágyugolyók legsűrűbben hullanak. Féltjük derék, öreg húsárunkat.

Ezen elszámolt négy pontokon az ellenség támadólag működik, a többi öt helyen: Aradon s Temesvárott, Bácsban és Fehértemplom körül e perczben mi vagyunk támadók. Erdély ellenében pedig táblabíróskodunk.

Ennyi harcot kell kiállnunk szabadságunkért. Dicső eszme, mellynek csak illy magas ára lehet.

Egy van azonban még, mit mindeddig hasztalanul ohajtunk. Tudni illik a rendkívüli körülményekhez illő rendkívüli erély.

Mi ez alatt azt értjük. Hagyjunk fel a lassúsággal. Például széles Pestvárossában minden ember arról beszél, adjuk be rögtön alkalmas fegyverünket, s ez iránt még is késik a kívánt kormányi rendelet.

Midőn Schlik beütött, a kormány beszédetett néhány száz puskát. Schlik előnyomulása következtében a kassai ütközet után ezer fegyvert szedtek be.

Mindenki érzi, hogy ezen ezer fegyver valamennyi fegyverek beszédetését huzandja maga után.

Minek késnek tehát? A pesti polgárok meggyőződve a szükségülről, szívesen adják oda fegyverüket. Mindenki fel van a körülményekről világosítva, senkinek sem jutna eszébe a vad gondolat, hogy ez bizalmatlanság volna a polgarok irányában.

És még is késnek. Azt várják-e be, hogy lő-fegyverek hiánya miatt, ismét új csatát veszítsünk.

A minek be kell következni, az nem maradhat el. Miért tehát a megfoghatlan késedelem.

Denique, csak meg van írva a meggyaróli, hogy mindenhova egy lépéssel később ér. —

A mit most tesznek, egy hónap előtt kellett volna tenni. Most már erősb intézkedések szükségesek,

Természetesen azon erősb intézkedésekhez is hozzá fogunk folyamodni, csak hogy akkor már újra erősb rendszabályokra leend szükségünk.

Mákvirágok.

Bécsi posta tegnapiról.

— Bécsben mindenféle divat- és árucikk Jellasics nevét viseli. Így van Jellasics cipő, mellyben — mint a vasfogu bábaró, mesében — egy óra alatt 10 mérföldnyi Flankenbewegungot lehet tenni; Jellasics bot, mellyre a tapfere Arme-e-nál az útközvetri lelkesítés végett igen nagy szükség van; Jellasics-zappan, számítva van a legnagyobb piszok lemosására; Jellasics-hajkenőcs, biztos óvszor a félelemből megőszülés ellen (probatum est); Jellasics-fánk, igen izletes nyálánkság egy forcirozott marsch után; és Jellasics-zubbony, alkalmas bőséggel minden szorult körülményekhez. De ezeken kívül még van mindenféle más tárgy is, mint az étlapokon: Hasenlauf á la Jellasics, besózott Stockfish á la Jellasics úgy Span'scher-Wind Jellasics-befőtél. Így van Déhne-nél Jellasics-fagylalt és aludt lév; a dohány trafikákban Jellasics-szivar, különösen azoknak ajánlandó, kik a nagy füstöt szeretik; s a papírúrsoknál Lügnerpapir, nagyon alkalmas für Proclamationen á la Jellasics.

— A Mihálytér és Uri-utca szegleti fűszerkereskedés „A három kengyelfutóhoz” címét „Jellasics, Simonics és Nugenthez” címerrel cserélé fel.

— A Gemein(d)erath a Huldigungra roppant előkészületeket tétet. A házak külseje mind ujra festetnek, még pedig egyik feketére másik sárgára, s az e mellett ismét feketére, és így tovább, úgy, hogy a város a szó teljes értelmében schwarzgelb löend, s wird ganz neu angeschmirt. Az utczák közül sok ujra kereszteltetik, így azon kis utca, mellyet wo der Wolf den Gänsen predigt név alatt volt ösmeretes Windischgrätz utczának, a Katzensteg-et Serezsangassenak, s a Kohlmarkt — hogy többet ne mondjunk — Constitutiongasse-nak kereszteltettek.

— Azt beszélük, hogy Sepperl hatalmasan készül a császárságra: mindennap Kaiserfleisch-t eszik, s — többek egyhangú ítélete szerint — nagyon fog rajta, mert már a fülei egészen császáriak.

Csernátoni.

Pest, dec. 12.

Ha valami vezérczikket akarnék írni a felől, hogy én soha semmi civilis biztosokra katona vezérlést nem biznék, — hogy figyelmemnek nagy részét Fiuméra fordítanám; — hogy a republica helyett, mihelyt Csehország felől megindul a csipős szél, helytartót tennék — lehet, hogy valaki megtámadna, s avatatlannak nevezne; mert írói első rendű csillagom oly messze van, hogy míg sugárát leküldi, a föld negyedik kérgét is lehánnya: de hogy Sz-i K. ur iratát, ki a K. hírlapja 140-dik számában „holmi hivatlan mérnöknek, s idegen madaraknak” nevezett, szó nélkül nem hagyhatom, ő nekem megenged.

Az eset egyszerű: Marczius 229-dik számába kitaláltam írni, minő becsületes elfogadásba részesített a váczit baloldalán lévő Redoute felügyelője a mult héten, s érte szépen megtitláz, és az illetőket segítségre lármázza.

Lássá Sz-i K. ur, miután ön el nem fogadta töllem igazoló levelemet, ha olvasta a márcziusi jegyzetemet, meggyőződhetett volna, hogy idegen madarak nem voltunk, nevem ott van a szerkesztőségénél, és onnan kivihette volna, hogy annyira féltett tervét, a vész szélén álló kis megyém részire, nem Olmücznek valék viendő. Mire illy lármát csinálni, minek az illetőket unszolni, elkergetésünkre, holott illetőktől látott volna nálam engedményt, ha elfogadni kegyeskedett volna. — Ki az, az illető kérdem? — hát ön nem felügyelő, mire a segítség? mire a piszkolódás szájatát munkássai előt? Hát nem bocsánat kéressel távoztunk el?

Meg sugom önnek Sz-i K. ur, hogy mi bizony, mint kéregető tót diák a túlsó Redoutéba is be mentünk, de kérem ki ne csapassa az ottani igen szives felügyelőt. — Lássá Sz-i K. ur, ő mihelyt kibaktatá a levelem alatt irt nevet, kalapot biczentett, s beeresztett, pedig alig hiszem, hogy képlár is volna, nem hogy kapitány.

De mire a sok szó, addig is, még ha kívánja Sz-i K. ur — egy kevesse önnel magossabb fokon álló is kegyeskedne önnek tudtul adni, hogy én holmi mérnök s idegen madár alig ha vagyok magam s társaim nevébe tisztos elnevezéseit viszszaütasítom.

A propos egyetemi tanítónk, kinek előadásait magam is hallgatom, tegnap igoré, hogy a Redouteknál magyarázatokat tesz. — Jaj már ekkor minden szegit lukát kifürkészünk, theoriamkra alkalmazni próbáljuk, — no de ez csak tanulás végett lesz, — ne féljen semmit; de fogadja fel előre, hogy bennünket be nem kisírtet tömlőcbe; mert annyira megtiszteljük önt, hogy alig ha lenne elég legénye az escertirezésra.

N. A.

Pest december 13.

Különös, eddigelő kimagyarázhatlan jelenség a természetben, miszerint koronként az emberiség iszonyu kárára új meg új betegségnemek állanak elő.

Illyen vala közelebből a cholera, mellyről azt hittük, hogy legalább egy időre megeléglen di vele a természet, s mostanság megkimélen di az emberiséget újabb csapástól.

A dolog azonban másképen ütött ki. Hazánkban egy a cholera-nál is újabb nyavalyának mutatkoznak jelei, melly nyavalyának borzasztó következményei lesznek, ha eleve czélszerű intézkedésekkel gát nem vettetik elébe.

Ezen kórt — addig is, míg sikerülne a magyar tudós társaságnak, vagy az egyetemes orvosi karnak előre begyűjtött görög materialékból egy alkalmas nevet esztergálni számára — elnevezhetjük magyarul ekképen: a fekete sárgaság. —

Feletébb sokban különbözik a cholera-tól, a többek közt: nem a gyomorban, hanem a fejben

osinál kolikás revolutiót, a testet nem bántja, hanem a szellemet teljesen megöli. Meggyengítvén a léleknek mindennemű érzékeit, süketé teszi azt, az igazság, a józanész szavait nem képes meghallgatni; a lélek szemei annyira meggyengülnek ezen nyavalyában, miszerint a sárga és feketén kívül minden más színek kedvelten hatnak a látidegekre; mindenek felett a vörös az, mellyet kiállani lehetetlen.

Egy erdélyi fejedelmi ivadéknak a cholera-ról gyártott élczt sem lehet a fekete-sárgaságra alkalmazni, melly élczt egyébiránt az erdélyi méltóságok tizenkét próbásra érdemesítettek, melly is ekképen hangzik: „becsületes egy nyavalya az a cholera, mert az a nép alsóbb rétegeiben ütötte fel tanyáját, a televéreket teljesen megkiméli.

A fekete sárgaság ezen fejedelmi ivadék szerint nagyon is nem becsületes kór, mert ez a televéreknél ütötte fel tabori székét, pusztítva és rombolva onnan terjed lassankint lefelé, hasonlatosan a gyertya lángához.

Hanem aztán iszonyú egy csapással válik azon vidéken, hol netalán túlnyomó erőre kapott; ott természetlen pusztasággá lesz a föld, míglen a szabadság szúrós rozsái elhervadnak, helyökbe sárga nád nő fel: a szolgaság bambus nádja.

Elmondjuk simptomáit, hadd ismerjen érdemes olvasónk e nyavalyára azon esetben, ha valahogy bele találna esni, e szónak: szabadság, csupán hangjára is lázas affectioba jó a beteg, az ajkak elhalványulnak, a pulsus sebesebben ver; a névre pedig: republica, szörnyű fejfájás, iszonyú szédülés áll be, úgy annyira, hogy az ájulástól csupán ezen szavaknak orralá mondása által lehet megóvni a beteget: császári királyi.

E szavakra a beteg felüdül, láza csendesül s egy édeni kéjérzet furja át az idegeket.

Elmondjuk óvszerét e nyavalyának, hadd tudja olvasónk, mikép lehet tőle előre megszabadulni.

Ezen nyavalyának egyetlen óvszere: Martius tizenötödike olvasása, a legujabb számokat megvevén, hordozza talizmánként zsebében, mert ettől jobban fél a feketesárgaság, mint az ördög a keresztvetéstől vagy tömjéntől.

Ezt ajánlhatjuk magánosan, a onban nem árt arra, ha országos intézkedés tételnek e nyavalya terjedésének meggátolására.

Emlékezünk gyermekkorunkban, midőn a cholera legelőször kiütött Európában, mekkora gondlón fordítva terjedésének megakadályozására: falvak, egyes házak valának heteken keresztül elzárva a közlekedéstől, pedig a végén kisült, miképen nem is ragályos betegség.

A feketesárgaság ellenben a legragályosabb kórság, s még sincs országos intézkedés, terjedését meggátolni.

Mi láttuk ragályosságának példáit.

Erdélyben a martiusi napok új és szabad levegőjében az emberek többnyire mindnyájan egészségesekké lőnek; kiüt azonban novemberben a pestis, s néhány nap elegendő volt arra, hogy egész Erdélyre elharapózzék.

Meg vagyunk győződve, miszerint az erdélyiek közül, kik ide Pestre menekültek, megszabadultak e contagiumtól, azonban kitudja, nem hozták é magukkal a kórszert, kabátjuk vagy köpenyük valamely redőcskéjében?...

Ezért a rendőrségtől óvatosságot követelünk,

s ha valakin csakugyan mutatkoznának a kórjelek, azt hatalmasan meg- vagyis inkább ki kell füstölni.

Tán e-munkbe sem jut vala illy ajánlatokat tenni, ha biztos kulfék után nem tudók, mikép Debreczenben, Nagy-Váradon ez a kór nagyon is terjedőben van, minak — a mint mondják — egyenesen az odamenekült erdélyiek okai.

Figyelmeztetjük e tárgyra az erélyes rendőrséget.

Allitson Nagy-Váradon, Debreczenben, s még itt helyben is füstölő- és contumac-intézeteket, gondoskodják a feketesárgaságban sinlődőkről a szerint, hogy a ki netalán gyógyíthatatlannak mutatkozik, deportáltassék — a másvilágra.

Mindenek felett parancsolja meg mindenkinek: el ne mellőzze a Martius új számait megvenni.

Illy intézkedés talán megóvhatja e hazát a feketesárgaságtól.

Különbön igen hihető, hogy a jövő nyáron buzakalászok helyett, bambusnádpálczákat aratandunk.

Mentő.

A horvátok adresse-e Radeczkihez.

„Azt mondják, hogy minket Magyarhonba akarnak küldeni, hogy Jólacsics Dán vezérlete alatt harcoljunk. Marschall, mi nem hagyjuk el őnt.

Őn atya a katonának, és barátja a horvátnak. Ha valaki szereti, s érti a horvátot, őn az.

A horvát egy koldus ördög volt, a ki több botot, mint krajczárt kapott napjára, élleme többször állott száraz kenyérből, mint főzelékből, s ha egy kissé requirálni ment a vidékre, hasunk korgásán hátunk fájdalomja segített, s minden kedvünk elmúlt konyhánk javításán jártatni az eszünket.

Őn gyilkosul változtatott a dolgokon, most már mintha isten markába volnánk. Milano nem őrtanya, hanem valóságos földi paradicsom.

A kereskedőnél veszünk a mit akarunk, fizetés nélkül; a polgárokat egész udvariassággal megkérjük, hogy erszényeiket ürítsék zsebeinkbe, ha vonakodnak, lepuskázuk. Illyen a hadi törvény.

A tábornokok beszállásolták magokat az urak palotájába, a törzstisztek, a bankérok és gazdag nagy kereskedők teremeibe, a tiszték a városi polgár házakba, mi közlegényekül, s alisztekül a külvárosokban ütünk tanyát. Hisz a katonának is csak meg kell ismerkedni egykissé az élet élvezeteivel.

Mi engem illet, én egy fűszerszámoshoz eszem, a ki, úgy látszik, hogy jócskán bírja magát, s a mig csak lehet, pöfögök nála. Megezem minden nap a négy ebédemet; korán reggelizek, délben ebédelek, négy órakor uzsonnállok, estve vacsorállok. Ha lefekszem, nem alszom el addig, mig egy csésze meleg mézes bort nem adatok magamnak, ha sápitni kezd a fűszerárus, eszibe juttatom, hogy a hadi törvény ki van hirdetve, s hogy nekem jogom van, annyi meleg bort kortyogatni be, a mennyit kedvem tartja.

Kezemre kaparitottam egy nyakszorítót, s egy pár fülbe valót, mellyet a minap a neje viselt, s

szándéksom elküldeni, 'egy fiatal, csinos' horvát-nő esmerősömnek.

Ugyan csak az érdeklött fűszerárusnak egy gyönyörű leánya van, a kit, a mennyire lehet, duggat előttem, de azért még is csak elveszem maholnap, Hadnagyom azt mondja, hogy a hadi törvény, feljogosít reá.

És ime elabárnának hágyátai velünk egy illy kedves várost, egy olly várost, hol a katona négy ebédet eszik napjában, folytonos hitele van minden boltban, annyi meleg bort felhörpölhet, s annyi leányt elházasíthat, a mennyit akar, — illyen bolondot lehetlen, hogy gondoljanak, s horvát hitünkre mondjuk, hogy mi bizony nem engedelmesskedünk neki.

Egy idő vártatva, nem mondom; meg lehet reá állunk, hadd lássuk nem lehetne-e még valamicskét tarlózni Bécsben. Azt mondják, hogy a bécsi fűszerárusok meglehetősen gazdagok, hogy szép leányaik vannak, s elég becsületesen meg rakott pinczóik; de előbb a milánói fűszerszámosoknak ürítjük ki minden pinczóiket, s házassítjuk el minden leányaikat.

És aztán nem csak a horvátok gondolkoznak így, hanem a ráczok, serbek, csehek, illyrek. — Szóval minden osztrák katona.

Milano még mindig kínálkozik gyönyörölvetezettel, ha mind kiéljük, akkor elmegyünk. Mig a lenne, vigan élünk, jó napokat látunk, s iszunk az egészségére az öreg Radeczkynek. Tábornokaink a lakott palotáikhoz tartozó hintókban szekerезnek, elvesznek mindent, a mihez kedvök ereszkedik azokban a palotákban, festvényeket, szobrokat, butorokat, drágaságokat. E tökéletesen jogos; a haditörvény azt tartja, s mi is részünkről ugyan azt tehetjük. De van főtisztjeinknek egy előnyök, mellyben minket is nem részeltetni, nagy jogtalanság.

A kérdéses paloták birtokossai elbujdostak, tiszteink teljhatalmu urak otthon, nincs az a kedvetlenségök, hogy minden lépten egy duzzadt ábrázattal találkozzanak, a ki őket lesi, vagy egy egyénnel, a ki untalan siránkozik. Az illy szomszédság alkalmatlan. Következésképpen mi azt kérjük, Marschal ur, hirdettesen egy rendeletet, melly száműzze Milano minden lakosságát, odaszámítva a fűszerárusokat is, hogy maradassunk az ő lakaik és javaik békés birtokában, s ágálhassunk ott, mint igazi urak.

Hízelkedünk magunknak, Marschal ur, hogy őn ezen csekély hivádatunkat teljesíteni. A mi a Magyarhonba menetelt illeti, arra soha reá nem állunk. Azt halljuk, hogy rokonainknak korán sem volt ott olly jó dolguk, mint nekünk itt. Aztán mi bajunk nekünk Magyarhonnal? A mi szakmánk a Lombardia elfoglalása s szerepet nem cserélünk.

Menjenek mások hadakozni Magyarhonba, ha kell nekik; mi már eleget csináltunk, s a legkisebb, mit értünk tehetnek, az, ha egy kissé kinyugodni hagynak, a lombárdiak várossában.

Ennyiben hát megértettük egymást, Marschal ur. Mi önnek gyermekei vagyunk, őn a mi apánk, de aztán Milano a miénk, s nem tudom mi vehetne reá, hogy illy kellemes téliszállást ide hagyjunk. —

Adja tudtára ezen mi eltökélésünket, a másik apánknak, a császárnak.

Szerkeztő!

Becses lapjainak 224-ik számában f. hó 2-án az mondatik: hogy a posta igazgatóság mind e legjobb (legujabb) időnkig annyira osztrák szellemben volt kezelve, hogy ezen hivatal még a mult hónapban is merészkedett Bécsbe hivatalos jelentéseket, sőt számadásokat tenni.

Hogy továbbá a postai igazgatóság igen echt hazafiakból állhatott, a mennyiben a volt Metternich-kormány a hivatalnokoknak rendes fizetésén felül még jókora czúlaggal is kedveskedett.

A postai ügyek igazgatása az előtt a volt k. helytartó tanács teendője volt, jelenleg a ministeriumhoz tartozik.

A hazában hat, és Erdélyt is ide érte, hét főpostaigazgatóságok léteznek, de a mellynek egyenlő hatáskörük csak az alárendelt postakerületre, és ebben is csak a felügyeletre terjed.

Mindögyik főpostaigazgatóságnál, sőt egyes alárendelt postahivataloknál is vannak tisztviselők, kik fizetés pótlékot húznak, s így alig lehetne eltálatni, a kormányt (ministeriumot)-e, vagy pedig valamellyik, és különösen mellyik főpostaigazgatóságot akarta a czikkiró fentebbi vádjával, s gyanusítással sujtani, ha tovább nem közlené némelly hivatalnokok névsorát, kik az említett czúlagot húzzák.

Ezen hivatalnokok az itteni főpostaigazgatósághoz tartozván, ezek tartják főleg kötelességöknek fesszállalni, s a fentebbi hibás állításokat helyre, gyanusításokat rendre igazítani, remélve önnök méltányosságától, s igazság szeretetétől, hogy az e részbeni felvilágosításnak lapjaiban helyt engedend.

Mindenek előtt valótlán, hogy számadások és jelentések még a mult hónapban is Bécsbe tétettek. —

Az első f. e. Augustus elejétől kezdve a ministeriumhoz küldetnek fel, az utolsó f. e. Aprílis hó végétől kezdve minden t. i. a magyar független ministerium megalakult, a ministeriumhoz küldetnek, és egyedül innét, és semmiféle külföldi hivataltól sem fogad el a postaigazgatóság rendelvényeket. A külföldi postahivatalokkal csak ollyas levelezések folytak, mellyeket a postakezelés ellátása, melly mint alig emliteni szükséges, a mennyiben a külföldi közlekedést érdekl, szoros összefüggésben és kapcsolatban áll, mulhatatlanul igényelt, és mellyek semmi elhatározást, intézkedést, magokban nem foglaltak, hanem csak a kezelés rendes folyamát tárgyalták.

A mi azon gyanusítást illeti, hogy a főigazgatóság echt hazafiakból állhatott (vagy állhat?) mert azoknak a Metternich kormány czúlagokkal kedveskedett. — Erre nézve kinyilatkoztatják az itteni postatisztviselők, mikép közülök egyik sem volt Metternich szolgája, s tőle vagy zsoldossaitól egyik sem húzott czúlagot, vagy fizetést. Ha lehetett is egyik vagy másik illyen a többiek közül, úgy a gyanusítás csak azt illetheti, az itteni postatisztviselőség ezen gyanusítást, kötelessége s annak mindenkor hű tellyesítése érteében, mint aljas rágalmat visszautasítja.

A fentebbi előadásból az egész posta személyzetre vonatkozólag, csak annyi igaz, hogy több postatisztviselők személyes fizetés pótlékot húznak. Igen is húznak czúlagot, nem csak a megnevezett tisztviselők, hanem még mások is, sőt

